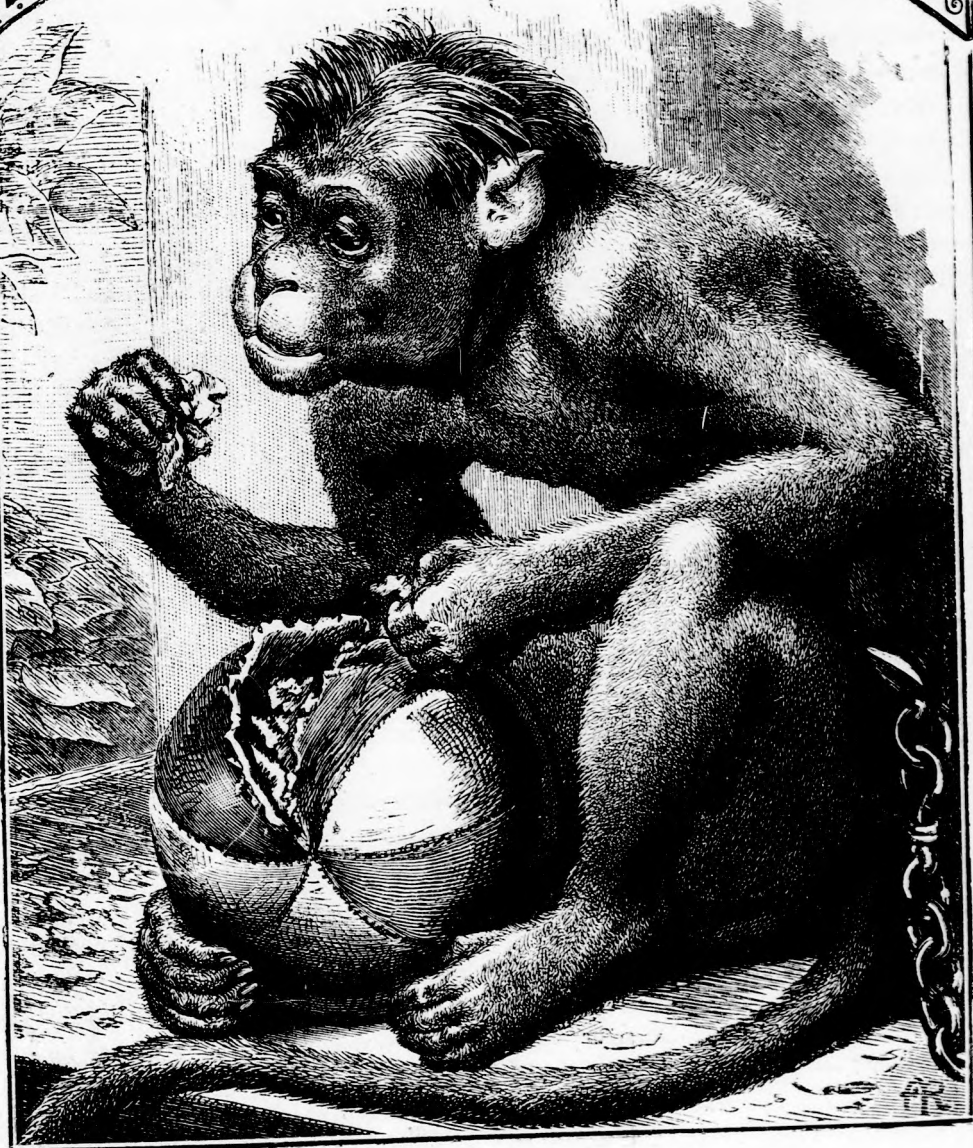

KIS LAP

A KÓCZOT KÓSTOLGATTA. (Lásd a 171. lapon.)

L. köt. 11. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1896. márczius 15-én.

RÖMPÖLY ÉS RÖMPÖLYKE.

— Vigjáték két felvonásban. —

(Vége.)

Második felvonás.

Terem a királyi palotában.

*Első jelenet.**Römpölyke, majd a molnár és a molnárné.*

Römpölyke (karos széken heverve nyujtózik és ásitoz.) Soha sem hittem volna, hogy ennyire igaz legyen, amit régente még ott a malomban, böles intésképen mondogattak nekem: hogy jóbul is megárt a sok. Annyit pihenek és heverek, hogy már egészen bele fáradtam . . . Jaj, ha kimehetnék az erdőre, mint hajdan! Milyen nagyszerű volt az, mikor a fákon kapaszkodtam, vad-almát szedtem! Milyen pompás volt az a vad-alma! Itt, ebben a királyi palotában, aranyért sem látni egy kis vad-almát, kökényt . . . mindig csak holmi narancs, ananász járja . . . (Fölkel.) Nem is futkoshat az ember kedvére . . . azt hiszem, már nem is tudok böcsületes bukfenczet vetni. (Próbálja, de hirtelen abba hagyja.) Jaj, nem szabad! Ha valaki meglátna! Persze, persze, akinek fontos udvari hivatala van, mint nekem, annak vigyázni kell a tekintélyére. (Büszkén kiüllesztve a mellét.) A királyfi kis fiacskájának, a király unokájának az apródja vagyok! Gyönyörű cím . . . szép állás! . . . csak egy kicsit unalmas . . . nincs dolgom, mint hogy a czimemet viseljem. No, a többi urak sem dolgoznak itt sokkal többet, hát majd csak bele törődöm én is.

A molnár (a molnárnéval belép.) Csakhogy már elkészültél a pucezoddal, asszony!

A molnárné. — Ugyan mitől késtünk el?

A molnár. — No, az igaz! Egyéb dolgunk sincs, mint hogy végig heverjük a napot és mulassunk kedvünkre.

A molnárné. — Ugy van rendjén. Akinek a leánya a király fiának a felesége, az már csak élhet uri módon.

A molnár. — Persze, persze. Iluska azt akarja, hogy nekünk is olyan jó dolgunk legyen, mint neki. Pedig lásd, asszony, te nem is érdemléd, mert nem szeretted Iluskát; de ő a rosszért jóval fizet.

A molnárné. — Ami elmúlt, elmúlt; most már megbarátkoztunk. Aztán végre is nekem köszönheti szerencséjét. No, de erről nem beszélek; inkább lássuk, hogy ma mit csinálunk?

A molnár. — Ha én azt tudnám! Valóságos vétek így elpocsékolni az isten-adta napot!

Römpölyke. — Ugy-e, apus, ugy-e? Ha ott lehetnénk újra a malomban, a pataknál, az erdőben!

A molnárné. — Elhallgatsz, tacsó! Az kellene még csak!

A molnár (nevetve.) No, nár azt magam sem kívánom. De hát a király, az én feleséges nász uram, szinte nagyon is megbecsül, mert azt mondja, hogy éppenséggel semmit sem szabad dolgoznom. Neked, fiacskám, legalább hivatalt adott, apródja vagy az unokámnak, az Iluska aranyos kis fiacskájának.

Römpölyke. — Az ám! De mikor az az irigy vén dada még csak a kezembe sem adja, játszanom sem enged vele. Jaj, pedig olyan kedves czukros-baba!

A molnár. — De milyen! Büszkesége az egész királyi familiának. Mennyire szereti a királyfi! Hát még az öreg király! Hogy is ne? — mikor most már nem csak fia, hanem unokája is van, akire majdan rászállhat a korona. De ni, éppen jönnek a fiatalok a kicsikével.

*

Második jelenet.

Voltak. A királyfi. Iluska. Öreg dada pólyás gyermekkel az ölében.

Iluska (a dadához.) Az idő nagyon szép, tehát viheti séta-kocsizásra a kicsikét.

A királyfi. — De jól vigyázzon! . . . szél meg ne fújja, nap meg ne süsse királyi házunk drága szemefényét.

Römpölyke. — Iluska, kérni akarlak valamire . . .

A királyfi (méltósággal.) Apród, miféle hang ez? Iluska neked többé nem Iluska, hanem fenséges hercegné.

Iluska. — Sebaj no! Még nem szokta meg. Hát mi a kívánságod, Römpölyke?

Römpölyke. — Azt szeretném, Ilus . . . azaz fenséges hercegné, hogy valami dolgom is legyen a hivatalomban, szolgálhasak valamivel a kis princznek.

Öreg dada. — Azt most mindjárt megteheti. Kikocsizunk s tarthatja a napernyőt a princz fölébe.

Iluska (a királyfihoz.) — Mit gondolsz? Szabad?

A királyfi. — No, azt hiszem, megadhatjuk neki ezt a kegyet.

Iluska. — Hallod, Römpölyke? Az én fenséges uram megengedi, tehát menj és tartsd a napernyőt a kocsiban.

Römpölyke (mély bókolással.) Örök hálámat a nagy kegyért. (El a dadával.)

A molnár. — Lám, Römpölykének mégis csak akadt dolga. Nem sok, de a valami is jobb a semminél. Bizony, fenséges Iluska hercegné leányom, a mi számunkra is kitálhatnál valamit.

Királyfi. — Az nagyon könnyü, kedves ipam uram. Üljenek egy másik kocsiba és figyeljék meg gondosan: valjon Römpölyke apród jól tudja-e a napernyőt tartani?

A molnárné. — Ez nagyszerü megbízás! Pontosan fogjuk teljesíteni. (El a molnárral).

*

Harmadik jelenet.

Iluska. A királyfi, majd a király, később Römpöly.

Iluska. — Most rokkámhoz kell sietnem, mert ma még semmit sem fontam.

A királyfi. — Nem sietős. Egy év óta anynyit fontál, hogy majd fölvet már a kincs. Felséges atyám-uram azóta oly boldog király, hogy nincs párja a föld hátán. Semmi gondja az országával! Nem is törődik már egyébbel, csak a kicsi unokájával, a mi kedves fiacskánkkal.

A király (belép.) No, a minisztereimmel hamar végeztem. Megparancsoltam, hogy jövőre minden alattvalómnak, akinek a maga bugyillárisából nem jut, az én kincstáramból vegyenek vasárnapra pulyka-pecsenyét. Gondolom, azzal beérhetik, mert a pulyka-pecsenye nagyon jó; később majd kapnak a pecsenyéhez rétest is . . . Itt vagytok, gyerekek? Hát az én aranyos kincsem, drága kis unokám hol van?

Iluska. — Kiküldtük séta-kocsizásra.

A király. — Helyes, mert az nagyon egészséges. Azaz még sem helyes, mert én ma még nem láttam. Máskor hívjatok ki a miniszter-tanácsból, mielőtt a kicsikét elkülditek. De ni, ki ez?

Römpöly (a király legutóbbi szavai közben belépett.) Épp jókor jöttem . . . itt vannak mind a hárman, akikkel dolgom kerülhet.

A király. — Ki vagy te, vakmerő, aki bejelentés nélkül törsz be ide?

Römpöly (nyugodtan.) Nem törtem be, csak bejöttem; és hogy be nem jelentettem, annak oka egyszerű: én nem kérdem, szabad-e? Zárt ajtót nem ismerek, hanem ahol dolgom akad, oda mindjárt bemegyek.

*

A királyfi. — Határtalan vakmerőség! Mi dolgod lehetne itt?

Römpöly. — Majd megmondja a fenséges szép Iluska hercegné. Mert remélem, még emlékszik arra az ígéreterre . . . épp ma mult eszten-deje.

Iluska (nyá-jasan.) Persze! Hogy ne emlé-kezném? (A ki-rályhoz és a ki-rályfihoz.) Neki köszönhetjük, hogy most mind oly boldo-gok vagyunk. Azt a nehéz feladatot, melyet felséges királyom ma egy éve reám rótt, csak úgy tudtam teljesi-teni, hogy ez a böles, jó ide-gen megtani-tott a módjára.

Römp. — De nem ingyen, jól tudod!

II. — Hogy ne tudnám? Ki-kötötte, hogy ha eljön egy év multán, egy kérése, bármi legyen is az, teljesülni fog.

A királyfi. — Nagyon helyes. Én részem-ről is megadom.

A király. — Természetes. Nem maradunk adósai senkinek. Szólj, mit kívánsz? Bár

mi legyen, megkapod. Királyi szavamat reá!

Römpöly. — Így már jól van. Nem is hittem, hogy ily könnyen megkapom.

A király. — Csak szólj bátran! Kincs-tárnokom ad akár egy mil-liót.

Römp. (meg-vetőleg.) Pénz-ben nem szo-rulok rátok. Hisz, hogy oly könnyen szór-játok, nekem köszönhetitek, a titka tőlem ered.

A királyfi. — Igaz biz' a! Akkor tehát kívánj rangot, méltóságot . . . akár hercege is lehetsz.

Römp. — Ott a csendes mély erdőben, ahol az én házam áll, többet ér egy madár füttye üres méltóság-toknál.

Iluska. — Dehát akkor, jó idegen, nem adhatunk semmit sem!

Römpöly. — Dehogy nem! Van kis fiad, ez kell nekem, ezt viszem el.

Iluska (megrémülve.) — Az aranyos fiacs-kámat!

ILUSKA. *Kegyelem, irgalom!* (Lásd a 166. lapon.)

A királyfi.
A király.
egykor
Ebből

Römpöly.
nom, te
ted, (a
tad reá

Iluska
be esve.)
De ki h
hogy
ez legy
drága
bánkat!

A király.
szó mint
adom!
rögtön a
lak! (k
kap.)

A király.
halj
gonosz!
kardjához

Römpöly.
nyújtva
zét.) Ra
próbálják

A király.
döbbenve
kányság
mat!

A királyfi.
gyok!

Römpöly.
rencsété
vetek, h
ígéretet.

A királyfi. — Fiamat? Megörültél?

A király. — Unokámat? Koronámnak egykori örökösét? Félre beszélsz, vakmerő! Ebből nem lesz semmi sem!

Römpöly (kemény hangon.) Ezt kívánom, tehát meglesz! (Iluskához.) Megigérted, (a királyhoz) s te királyi szavadat adtad reá.

Iluska (kétségsbe esve.) Jaj, jaj! De ki hitte volna, hogy kérésed ez legyen? A mi drága kis babánkat!

A királyfi. — Egy szó mint száz, nem adom! Inkább rögtön agyonszurlak! (Kardjához kap.)

A király. — Igen, halj meg, te gonosz! (Szintén kardjához kap.)

Römpöly (feléjük nyujtva jobb kezét.) Rajta! Csak próbáljátok!

A királyfi (megdöbbenve.) Boszorkányság! Nem bírom kirántani kardomat!

A király. — Én is éppen úgy vagyok!

Römpöly (kevélyen.) Ugy-e? És ez szerencsétek, mert különben szégyen érné nevetek, hogy gyilokkal váltjátok be az adott ígéretet.

A király. — Igaz, igaz! De hát ki vagy te, kegyetlen szörnyeteg?

Iluska. — Jaj, felség, ne ingereljük! Tán ha szépen megkérleljük, inkább meglágyul a szive!

A király. — De én tudni akarom, kicsoda, s mi a neve?

Römpöly (gógós, gunyos nevetéssel.) Aka-

rod? Ó szegény király! No's hát mondok valamit: hogy erőszak nem bír velem, arról már meggyőződ-tél; de ha bárki közületek kitálja nevetem, lemondok a kéresemről s itt hagyom a gyermeket.

Iluska. — Köszönöm! Így még remélek! Tán akad olyan tudós, aki nyomára vezet.

Römpöly. — No, nagyon ne bízodjál, időt sem adok sokat, mert az utam sietős. Itt leszek egy óra

mulva s vagy tudjátok nevetem, vagy viszem a gyermeket. (El.)

A király. — Gyorsan, fiam, gyorsan lányom az udvari tudósokhoz! Kérjétek utmutatást!

Iluska. — Jaj, csak most ne hagyja őket cserben a sok tudomány!

A királyfi. — Ha nem tudják, mind elcsapjuk! (El Iluskával.)

RÖMPÖLY. Árvulás! (Lásd a 167. lapon.)

Negyedik jelenet.

A király, majd a molnár, a molnárné, Römpölyke és a dada a gyermekkel.

A király (busan.) Nem sokat bizom a tudósaimban . . . nagy lehet a tudományuk, de hogy tudhassák a nevét annak, akit soh'sem láttak? És én királyi szavamat adtam . . . a fiam is . . . Iluska is . . . be kell váltani, ha bele halunk is . . . Én pedig bele halok, mert hiszen tulajdonképpen a baj oka én vagyok!

A molnár (s vele a fönn nevezettek ijedten rohannak be.) Felséges nász uram, mit hallok . . . igaz-e?

A molnárné. — Szörnyüségés vészhir . . .

A király (fejét lecsüggesztve.) Igaz, ó fájdalom!

A dada. — A mi drága kis princziunket elvigye egy idegen!

Römpölyke. — Mi lesz akkor az én hivatalomból! Én a kis princzemet nem adom és Iluska kedviért is védni fogom mind halálig!

A király. — Jó fiucska! Majd bizony te véded meg, mikor én magam, a király sem boldogulok!

*

Ötödik jelenet.

Voltak. A királyfi, Iluska, majd Römpöly.

A királyfi (Iluskával szomoruan jön.) A tudósok azt felelték, hogy ők csak szerény tudósok és nem rejtvény-fejtegetők, nem tudhatnak semmit sem.

Iluska. — Ó jaj! Most már mi lesz? Érzem, szörnyet halok, ha elviszi aranyos kis fiamat.

Römpölyke. — Ne félj Ilus, majd megvédjük!

A király. — Hátrább, gyerek! Mit tudsz hozzá te?

Römpölyke (hátra huzódva félre.) Ti sem tudtok semmit! Hát annyit én is tudok.

A király. — No, itt a baj! . . . már jön, és nem tudunk semmit . . .! Ó jaj! Elviszi a mi örömünket, legdrágább kincsünket!

Mind (jajgatva.) Ó jaj, jaj, ha megteszi! Kincsünk, princziunk elviszi!

Römpöly (ki ezalatt belépett.) Ez nekem kedves zene, bár tudtam, hogy így lesz: jajgatnak, kesergenek, a kis princz tehát enyém. No's, király? Már itt vagyok. Szólítsatok nevemen, vagy ide a gyereket!

Iluska (térdre borul Römpöly előtt.) Kegyelem, irgalom! (Lásd a képet a 164 lapon.) Ne vidd el kis fiacskámat, kívánj bár mi egyebet!

Römpöly. — Épp csak erre van szükségem.

A dada. — Ugyan legyen hát eszed! Minek volna ez neked jó? Csak bajt vennél a nyakadba, mert az ilyen kis baba nagyon sokszor makranczos ám! Nappal úgy mint éjszaka, soh'sem volna tőle nyugtod, jobb bizony, ha itt hagyod.

Römpöly. — Már elég a szó-beszéd! Nem tudjátok nevemet, hát viszem a gyereket.

A molnárné. — No, csak lassan! Hiszen még nem is próbáltuk. Én tudom betéve az egész kalendárjomot, hát majd csak rá akadok, hogy melyik a te neved. Makár, Genovéva, Titusz . . .

A király. — Genovéva? Bajosan!

Römpöly. — Hagyj békét a kalendárjomnak, abban nincs meg az én nevem.

Iluska. — Ha nincs ott, hát hol keressük? (Mind sóhajtoznak.)

Römpölyke (Ilus mögött meghuzódva áll, félre.) Furcsa! Olyan ismerősnek tetszik ez az idegen. Mint ha láttam volna már ez

arczót,
talan c
a ruha
rám ta
ő bizv
vagyun

Ilusk

Römpö
pedig

Röm

Vessül
feltéte

Ilusk

mégis
bűvészs

Röm

Végen
toporz

Árulá
tek!

lapon.)

Min

Kitala
van!

Röm

O me
térhet

Pedig
nyere

tett k

A

No, e
tál r

kezed
mat,

Röm

nem
csak

Min

Röm

arczót, s hangja is a fülemben cseng. No, talán csak onnan van ez, mert épp olyan a ruhája, amelyet én viselek, mióta csak rám találtak. S ha én Römpölyke vagyok, ő bizvást Römpöly lehetne. Hátha földiek vagyunk? (Sug Iluskának.)

Iluska (szomoruan vonogatva vállát, halkan Römpölykéhez.) Az csak tréfa számba menne, pedig most nincs az ideje!

Römpöly (a kis gyermek felé közeledve.) Vessük végét! Nem tudjátok teljesíteni a feltételt, tehát viszem díjamat.

Iluska (nagy ijedelemmel.) Állj meg! Hát ha mégis tudjuk . . . Römpöly vagy, a vén bűvész!

Römpöly (eltántorodva majdnem összerogy.) Végem van! . . . megbuktam! (Dühösen toporzékolva.) De hát hogy tudhatta meg? Árulás! Csalás! Gonosz árulás! Rászedtek! Kifosztottak! (Lásd a képet a 165. lapon.)

Mind (örvendezve.) Römpöly, Römpöly! Kitaláltuk! Kincsünk, prínczünk mentve van!

Römpöly (megtörve, nagyon szomoruan.) O megmentve, én elveszve! Most már sirba térhetek! Megcsalt bűvész-tudományom! Pedig oly tisztán mutatta, hogy ez uton nyerem vissza öreg korom örömét, elvesztett kis fiamat!

A király. — A fiadat vesztetted el? No, ez bizony szomorú; de hát mért akartál másnak éppen ilyen bút okozni? Ha kezedbe kapod is az én drága kis unokámat, az nem volna a te fiad.

Römpöly (csüggedten.) Nem . . . a célom nem is az volt . . . vissza adtam volna őt, csak elérjem célomat.

Mind. — No, ez furcsa! Ki érti ezt?

Römpöly. — Nem értitek? Meghiszem.

Most már mindegy . . . elmondhatom, hogy rossznak ne tartsatok. Volt egy kedves kis fiacskám . . . sok éve már . . . s elveszett. Fűrkészgettem, kutatgattam, bűvészetitudományom minden titkát fölhasználtam s amit a varázsjel rendelt, hűségesen meg is tettem hosszú, nehéz esztendőig! Mindig jóra, nemes célra fordítottam tudományom, szegényeken, szenvedőkön, busongókon segitettem és úgy látszék, végre mégis kiérdelem a jutalmat. Bűvös jegyek azt mutatták, hogy a nyom (a molnárhoz) hozzád vezet el a malomba, Iluskához, azután a palotába s hogy a kicsi hercegecske segélyével megtalálom fiamat. De hibának kellett esni valahol a számításban, czélt nem értem, végem van, mert tovább a bánatomat viselni már nem tudom.

Iluska. — Szegény Römpöly, szivemből sajnálalak.

A molnár. — Várjunk csak, várjunk csak, én sejtek valamit. Hogy hívták a fiadat?

Römpöly. — Römpölyke volt a neve.

Römpölyke (előgorgva.) — Römpölyke? Hisz' az én vagyok!

Römpöly (merően, izgatottan néz rá.) Mit látok? Ki ez a fiú? Mért viseli ezt a ruhát? . . . S kitől kapta a nevét?

A molnár. — Vagy nyolcz éve messze jártam a híres Ördöghegy táján s ott az erdő szélén egy kis siró fucskát találtam. Épp csak hogy a nevét tudta kimondani, hogy Römpölyke . . .

Römpöly. — Ő az, ő az, a fiam! (Magához öleli.)

Römpölyke. — Lehetséges-é? Megtaláltam az atyámát s árva többé nem vagyok!

Römpöly. — Czelhoz értem! Mily boldogság!

Iluska. — Csak az a kár, hogy elviszed. Mert mi is nagyon szerettük.

A király. — No, hát maradjanak itt, kivezem a böles Römpölyt udvari főtudósomnak.

Römpöly. — Én pedig elfogadom. (Iluskához.) Ti jök voltatok fiamhoz . . .

Iluska. — Ó, busásan megháláltad, mert te juttatál ide, fényes trón közelibe.

A király. — Minden gondnak, aggódásnak ime boldog vége lett. Most tehát nincs hátra más, mint egy nagy vig áldomás.

Römpölyke. — De hát a hivatalom? Többé meg nem tarthatom!

A királyfi. — Ugyan mért nem, Römpölykém?

Römpölyke. — Mert olyformát érzek én, hogy atyámnál van a helyem és arra kell törekednem, hogy azt a sok but és gondot, melyet esztendőig hordott, feledtesse, ha lehet, a szivemből fakadt forró s hü gyermeki szeretet!

Römpöly. — Így már ismét méltó élnem!

Mind. — Römpöly és Römpölyke éljen!

— A függöny legördül. —

VAD LACZI ÉS A MAJOM.

(Képpel a czímlapon.)

VÁNDOR menaszériás ütötte föl a sátrát a piacon. Sokan báméskodtak körülte kívülről, de sokan be is mentek, hogy megtekintsék a ritka állatokat. Az igaz, hogy nem volt ott annyiféle nevezetes állat, mint a budapesti állat-kertben, de hát a belépti díj sem volt több husz krajczárnál és annyiért mégis csak talált a néző elég látni valót.

Természetes, hogy Vad Laczi is tüstént ott termett s először jó sort mulatott azon a valóságos eleven majmon, amely a bódé bejárásánál jó magasan volt elhelyezve afféle csalogatónak. Vad Laczinak is kedve kerekedett, hogy meglássa a többi ritka állatot. Szaladt haza, s pénzt kért az apjától.

Ezuttal könnyen teljesült a kívánsága, mert apja mindjárt megadta a pénzt s így szólt:

— Szeretem, ha ilyen szórakozásra gondolsz. Az a menaszéria nem valami nagy-szerű ugyan; de mégis van benne néhány érdekes, ritka állat; tanulhatsz valamit. Nézd meg jól, majd aztán elmondod, mit láttál.

Laczi átvette a pénzt, de a menaszériától hirtelen megoldódott a kedve. Semmikép sem volt barátja akár milyen fajta tanulásnak. Azért menjen a menaszériába, hogy majd aztán az apa megexaminálja? Nem elég, ha az iskolában nyaggatják azzal az unalmas természet-rajzzal?

— Inkább be sem megyek hanem okosabbra használom a pénzemet. Az a gézen-

(Folytatása a 170. lapon.)

PIHENÉS.

*ELFÁRADTAM az abroncs-hajtásban —
Hadd keressem az örömet másban:
Lombsugásban, hullám-csobogásban.*

*Mennyi ember! Valóságos Babel —
Dunán uszik sok hajó alá-fel,
Paraszt-fiu szemet-szájat tát el.*

*Körültem zaj s én itt állok csendben!
Nézelődöm s közben jót pihentem —
Hivsz hugoskám? Megyek, futok szentem!*

(Folytatás a 168. laphoz.)

guz Rosszesont Ferke tegnap feldobta a labdám a granárium tetejére s ott rekedt az eső-csatornában, nem is kerül le onnan. No, az igaz, jól elagyabugyáltam Ferkét, de hát azért a labdám mégis csak odavan. Most ezen a pénzen vehetek másikat.

Csöppet sem gondolt arra, hogy a pénz nem ilyen célra kapta. Nem volt más aggodalma, csak az, hogy mit füllentsen majd, ha apja kikérdezi a menaszériáról. De ezen az aggodalmán is hamar tul esett.

— No bizony! Ezen könnyen segíték. Majd akad a pajtásaim közt valaki, aki már látta és elmondja, miféle barmok vannak ott. Ha négynek-ötnek tudom a nevét, majd utána nézek a könyvemben, melyiknek milyen a szőre, füle-farka és olyat mesélek az apámnak, akár ha két hétig tanulmányoztam volna a menaszériát. Mégis csak akad olykor haszna annak az unalmas könyvnek!

Eképen teljesen tisztába hozván a tervét, egyenesen a boltba ment és labdát vett. Nem holmi drága gummi-labdát, csak olcsó fajtát, közönséges bőrből valót, kőcczal kibéelve. Laczi sem kívánt különbet, mert nagyon jól ismerte magát is, pajtásait is, hogy nem való kezökbe a drágább, finomabb portéka. De hogy új labdája van, annak nagyon örült.

Legelőször is Ferkét vágom vele hátba. Azután majd elmegyünk labdázni . . . De igaz a! . . . Még előbb meg kell tudnom egyet-mást a menaszériáról, hogy mesélhessek.

De hol találja valamelyik pajtását, akinek erre a célra hasznát vehetné?

— Legjobb lesz, ha ott ácsorgok egy kicsit a menaszéria tájékán. Bizonyosan vannak most is benn néhányan; megvárom, míg kijönnek.

A menaszéria környéke épp ekkor nagyon csöndes volt, senki sem járt ott. A majmocska is nyugodtan üldögélt a helyén; különben sem igen ficzánkolhatott, mert lánczal volt oda bilineselve. Unatkozott és bóbiskolt.

Laczi barátunk is csakhamar unatkozni kezdett. Már pedig az unalmat türni éppenséggel nem az ő kenere volt, legkivált mikor szinte bele botlik a legpompásabb multságba. Mert az már csak világos, hogy az a majom éppenségesen csak azért van ott, hogy őt mulattassa.

— No, majom koma, ne bóbiskolj fényes nappal! Labdazzunk egy kicsit!

Mindjárt meg is kezdte a játékot, még pedig oly módon, hogy a majom nem igen találhatta multságosnak. Mert Laczi pajtás természetesen olyképp labdázott, hogy célba vette és megdobta a majmot; célolni pedig pompáson tudott, s ugyancsak hátha, fejbe dobta a meglepett állatot, s nevetve kapta el a vissza eső labdát. A majom dühösen ugrált, pöfögött; de meglévén lánczolva, semmit sem tehetett kinzója ellen.

Egyszer azonban, amint Laczi ismét feldobta a labdát, az történt, hogy a dühös majom utána kapott és el is kapta. Laczi eleinte csak nevetett.

— Jól van no, de most aztán dobd le.

Csakhogy a majomnak esze ágában sem volt, hogy ledobja. Az ujdonat új labda, sárga, vörös, kék színű bőr-darabkáival meglepte a kíváncsi majmot s figyelmesen nézegette, szagolgatta az ismeretlen jószágot. Hát ha alma? Már ez aztán kezdett Laczinak nem tetszeni.

— Dobod le mindjárt, ostoba majma! kiáltá dühösen.

Nem dobta biz' az. Inkább leült és megfeledkezve haragról, boszantásról, fogaival kezdte próbálgatni, hogy ugyan micsoda is az, amit kezébe kapott. Mint ha nem alma volna.

— Még belé harap a buta bestiája, fölhasítja az ujdonatuj labdám! orditá Laczi. No megállj, adok én neked mindjárt!

Követ kapott föl . . . föl is dobta, de már nem dobhatta jól, mert épp ebben a pillanatban lépett ki a menaszériás, korbáccsal a kezében; oda benn is meghalotta a Laczi ordítását. Amint pedig kilépett, látta a kődobást.

— E kiáltá békén a

Laczi kéri, a boszu szóbesz baccsal hátra s sarkáig nem ül hében.

Mer láthatt És ma Laczi

A nek ne héja geszte olyan héja

Addig a lab Aztán kóstol találl köpkö gül aztán

La se m bacs- az a pálc tudta hogy a pi

M deig — maj

— Ejnye semmirevaló vásott ficzkója! kiáltá nagy haraggal. Hát nem hagyhatod békén azt a szegény állatot? Megállj csak!

Laczi magyarázgatni akarta a dolgot és kérni, hogy a labdáját vissza kerithesse; de a boszus menaszériásnak nem volt kedve szóbeszédre, hanem nagyot csapott a korbáccsal Laczi felé. Ijedten ugrott Laczi hátra s esze nélkül futott egészen az utca sarkáig. Ott aztán, látva hogy ellensége nem üldözi, megállt és a haját tépte dühében.

Mert onnan jól rálátott a majomra; jól láthatta, hogy ez mit csinál a labdával. És majd hogy a guta meg nem lapította Laczi pajtást ennek láttára.

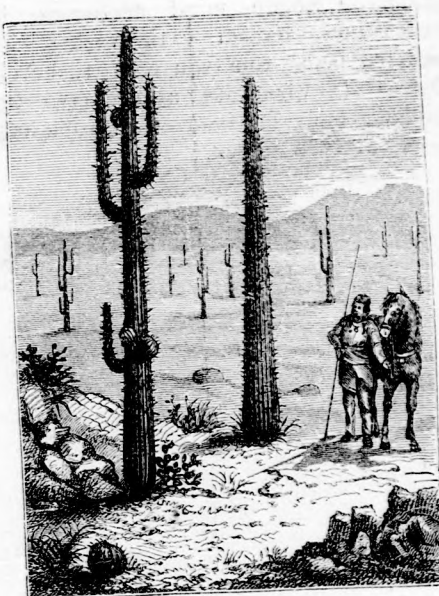
A majom mégis csak valami gyümölcsnek nézte a labdát és bele harapott. No, a héja nem volt megrágható, de ez nem csüggesztette a majmocskát; tudta ő, hogy van olyan gyümölcs, például a dió, melynek a héja nem ehető, de annál jobb a béle. Addig-addig tépte, rágta, szaggatta tehát a labdát, míg végre szerencsésen föltépte. Aztán elő szedegette belőle a kőcgot és azt kóstolgatta. (Lásd a képet a czimlapon.) Nem találhatta remek ízűnek, mert haragosan köpködött s csalódása fölötti mérgében végül darabokra tépdeste az egész labdát, aztán leszórta a kőcgot és a bőr-darabokat.

Laczi pajtás szinte bele sápadt. Se pénz, se menaszéria, se labda; hanem égető korbács-ütés a hátán, ahhoz pedig otthon, ha az apa megtudja a dolgot, még némi nád-pálcza-pótlék is járulhat. S az apa megtudta, mert egy ismerőse figyelmeztette, hogy Laczi ismét helytelenkedett, még pedig a piac közepén.

Megtudták a pajtásai is, és vagy fél eszdeig boszantották azzal a kérdéssel:

— Hogy is volt az, Laczi pajtás, mikor a majommal labdáztl?

A KAKTUSZ OTTHON.

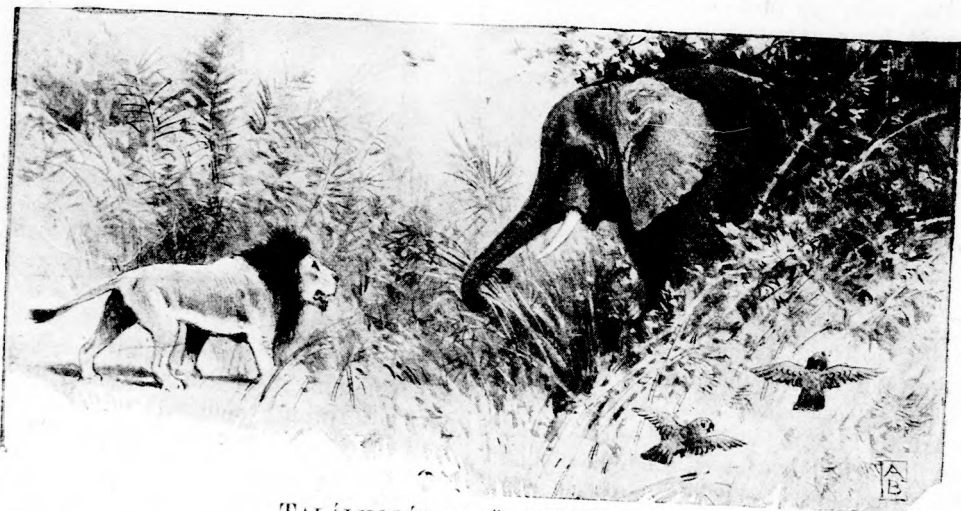
Alkalmasint mindnyájan ismeritek a nálunk is széltiben látható kaktuszvirágot. Nálunk nem nő vadon, csak cserépben tenyésztik s ott aztán meglehetősen nagyra nő. De nincs valami nagy becsülete, mert inkább csak furcsa, mint szép, s nagy-nak sem olyan nagy, hogy meg köllene bámulni.

De ha kirándulnánk oda, ahol ez a saját-ságos növény otthon van, másképp beszél-nénk róla. Mert a maga hazájában, Amerika forró égövi tájain, nem köll mindenfelé, még pe-dig annyira, hogy ahol egyszer gyökeret vert, jóformán ki sem lehet irtani. És itt akkorára nő, hogy az idegen álmélkodva nézi. A kaktusz-lepte mező olyan, mint ha óri-ási árboz-fákkal volna beültetve; nem csak a gyalogos, hanem a lovas ember is eltör-pül ez óriás plánta mellett. És itt még szép is, mert virágzás idején a magas árbozok tele vannak többnyire piros virággal, később

pedig színes bogyóval, ami igazán meglepő látvány.

Van a kaktusznak vagy ezer különböző fajtája, de abban mind megegyez, hogy levele nincs, hanem csak vastag, husos szára, ez pedig tele van erős tüskével és bibircsóval. Virágzása után bogyó terem rajta s némely fajtának a bogyója meg is ehető, sőt igen jó izü.

TALÁLKOZÁS AZ ŐS-ERDŐBEN.

gos bömbölést. Ez hát vakmerő kihívás, ezt meg kell büntetni. Tüstént darabokra tépi.

Bőszen rontott előre s mihamar meg is pillantotta ellenfelét. És — és hát bizony nem rontott rá, nem is tépte szét.

Hatalmas, öreg elefánt állt ott és a legnagyobb nyugalommal tépdeste és eszegette a jó kövér füvet. Azzal sem törődött egy csöppet sem, hogy az oroszlán dühös morgással termett ott előtte. Csak nézett rá okos, szelid szemével és talán ilyenfélét gondolt:

— Haragszol? No, az a te bajod; de nem tanácsolom, hogy belém köss. Tudod,

TALÁLKOZÁS AZ ŐS-ERDŐBEN.

RADALOM támadt az egész rengetegben, mikor a hatalmas oroszlán elbődült. Haragos volt. Talán fölzavarták nyugalmából, vagy talán megéhezett. Jaj annak, aki most elejébe kerül! Villogó szemmel nézett jobbra-balra, amint a sűrűségben előre futva futottak előle.

De mégsem mind. Meglepetve hallotta az elbizakodott oroszlán, hogy épp szemközt jön valaki; pedig hallhatta a hara-

A megfej
jutalom-ny

Tanulság
tára" cím

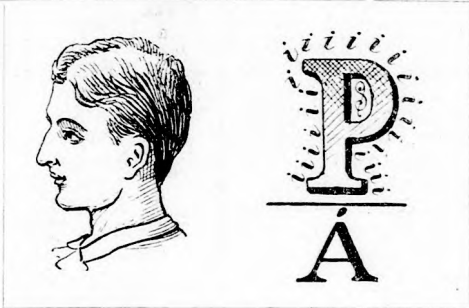
MEGFÉ

A »KI
közölt ker

B

Helyes
Kresz Feren
Loránt Ella
Antal, Gall
(részben; r
hiba, haner
Ghyczy Kál
Szibeniszt
Mariska, Kl
(hiányosan),
Ilonka, Har
Janki (részb
bert (részbe
Weinberger
Vadas Zolt
Margit, MÉR
ifj. Jákó Já
Mariska, Po

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kikuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Aesopus“.

Tanulságos mesék. (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« I. köt. 9-dik számában közölt kereszt-rejtvény megfejtése:

B
N A P
H O L L Ó
B A L A T O N
T A T Á R
P O R
N

Helyesen fejtették meg: Kovács Dénes, Kresz Ferencz, ifj. Münnich Aurél, Szécsi Jenő, Loránt Ella, Przybilla Jenő, Kövesi Rudi, Herzl Antal, Gallatz Margit és Paula, Toldi Piroska (részben; mint láthatod, nem a rejtvényben van hiba, hanem te hibáztad el az egyik sort. *F. b.*), Ghyczy Kálmán, Krámer Sándor, Schöpkes Gyula, Szibenliszt Ida, Fáy Endre és Árpád, Hana Mariska, Kléber Elemér, Ziegler Gizike, Gaál Jenő (hiányosan), Szilágyi Évike, Kégly Mariska és Ilonka, Harkányi Sándor, Dénes Zsófia, Francke Janki (részben), Weisz Angela (részben), Brüll Albert (részben), Goldschmid Vilma és Piroska, Weinberger Elvira, Riza és Győző, Adler Stefania, Vadas Zoltán, Sztáray Andor, Eckstein Irma és Margit, Mérey Ágosta, Dessewffy Sárika és Ilonka, ifj. Jákó János, Austerlitz Erzsike és Lajos, Réthy Mariska, Polgáry Karola, Poszek Gyula, Ordódy

Irén és László, Unger Béla, Rosenauer Béla, Herzfeld Paula, Hirschler Géza, H. Kiss Pál, Csepregy Margit, Molnár Lajos, Badics Gizi, Herczeg Ilona és Albert, Zakár Jenőke, Markovits Vili, Slachta Margit, Nátafalussy Béla, Spiegel Melanie és Klára, Weisz Annus és Karsai, Mayer István, Saláth Ilona és Etelka, Reisz Elek, Kutas Margit, Mäder Ida, Hedvig, Emma és Jenő, Lipták Irénke, Schwarz József és Béla, Nékám István és Ervin, Mérhay Ilonka, Scharff testvérek, Soós Annuska, Grubits Mariska, Osztoics Irénke, Heinrich Giza, Müller Miczi, Königstein Margit, Veres Katicza (részben), Molnár Ferike, Graefl Paula és Márta, Imrédy Kálmán és Károly, Falcione Irénke, Steinhübel Ödön, Nagy Katalin, Marczali Bözse és Pali, Scholcz Antal, Hovisák Béla, Heszke Irmus, Szájbely Erzsike, Schuller Ödön, Rapoch Pál, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Polgárdi Jenő, Motesiczky Sárika s Lénárd, Tölgyi Sándor, Nyáry Miklós, Vamoscher Lujza és Jenő, Singer Hedvig (kinek az írása? *F. b.*), Temesváry Elza, Schwarz Magda, Barkóczy István és György, Bogyay Ernő, Kiszely Elemér (dehogy haragudtam! — csak megmondtam a véleményemet, úgy mint most viszont azt, hogy igyekezeted sikerült, mert csinosan irt soraidban örömöm telt. *F. b.*), Fáy Erzsébet, Szabolcsi Károly, Malatinszky Zoltán, Borbáth Lujzika és Pepike, (a »Kis Lap« régibb számai dolgában a »Kis Lap« kiadó-hivatalához kell fordulnod; ha még van példány, megküldi. *F. b.*), Neumann Alice, Ohrenstein Klára, Máj Kata, Bodola Bella és Mariska, Domán Arthur, Granitz Manó és Ödön, Mannheim Lajos, Csizék Ilona, Ásványi Irénke, Molnár testvérek, Stermeczky Lajos, Záborszky Mariska és Dezső, Badiny Gyula, ifj. Boróczy Lajos, Battik Niki, Steiner Jani, Rátz Vilma és Ottó, Szőke Miczi, Klein Jolán, Erzsé és Jenő, Baurnefeind Gyula, Buda Lenke és Margit, Novelly Natália, Bartal Andor, Winkler József, Hecht Berta és Géza, Weisz testvérek, Szilágyi Szilárdka, Jurenák Gizike, Laczi és Feri, Szemző János és Lajos, báró Eliatschek Virika és Edika, Tuersányi Imre (ne kiméld se a papírost, se az ollót! *F. b.*), Grauer Márta, Stefike és Hilda, Natti Klotildka, Salzberger Aranka és Nándorka, Fazekas Ida és Piroska, Szerdahelyi Ilonka, Schiller Frida, Jakab Böske és Margit, Hecht Margit és Piroska, Glück Ottó, Peláthy Gyuricza, Grün Aladár, Janzsó Frida és Ferencz, ifj. Wolf Gyula, Magassy Emil (mért küldesz te nekem német-nótás levelet? — és magyar íru létedre általában mért használz ilyet? *F. b.*), Jekelfalussy Gizike, Katrenyák Paula, Könyöki Ilona, Wattay Sarolta és Jolán, Szilágyi Rózsika, Szemők Katicza és Maricza, Fazán Károly (hiányosan; nem a rejtvényben van hiba, hanem te fejtetted meg tévesen az egyik sort. *F. b.*), Szilasi Erzsike, Payr Hugó, Behr Hildika, Platzner Vilma és Ella, Koss Zsigmond, Wagner Eveline, Schöpf Szerafina, Draskóczy Sári és Zoltán, Farkas Ilona, Mariska és Laczi, Barakonyi Erzsike, Gaál Ilona

és Ödön, Leitner Kálmán, Danielisz Jenő, Schwartz Sándor (részben), Hauser Herminka, Ghyezy József, Wittenberger Ilona és Weisz Henrik, Polinszky Miczi, Polgár Imre, ifj. Molnár Gyula, Habinay Iván (saját irásodat kívánom látni! *F. b.*), Alexy Elza, Szelke Hajnalka és Józsi, Bakos Erzsike és Palika, Piller Géza, Steiner Tivadar, Lám Nelli és Miczi, Szent-Ivány Carla, Básthy Sándor, Takách Ilonka, Berényi Irmá, Zauner Rikhard, Pick Miczike, Angermayer Béla, Rotter Ilonka és Rudi, Dely Margit, Somogyi Zsiga, Szőke Jolánka, Annus és Palika, Mihályfi Ernő és Zoltán, Rosenberg Ilona, Arthur és Feri, ifj. Szádeczky Lajos, Irányi Lizike, Hegedüs Márta, Jolán és Ernő, Bartók Bella, Gerlóczy Endre, Eidlitz Jani, Kornél és Bódog, Bolyó Pálma és Károly, Lukács Irmieza, Fleischmann Alice, Benkó Jenőke, ifj. Klein Sándor, legifj. Sármezey Antal, Mihályi György (nem illik írást beporozni. *F. b.*), Schindler J. (nevedet ird ki egészen, másképp jövőre nem fogom közölhetni. *F. b.*), Somogyi Margit és Jolán, Thinágl Gusztó, Kulin Imre (kinek az írása? *F. b.*), Taubner Margit, Kuzma Albi, Vértés Margit és Tivadar, Oppenheim Irén (czeruzával irt levelet csak betegől fogadok el; beteg vagy? *F. b.*), Kubinyi Gusztó, Lányi István és Rudolf, Kreibik Sándor, Markó Ilus és Margit, Szmétana Margit, Kürthy Lajos, Kiss Erzsike, Vizoly B. (nevedet ird ki teljesen, különben jövőre nem ígathatlak be a megírtjók sorába. *F. b.*), Salamon Ernő, Lándesz Janka és Jenő, Geiszler Margit és Pista, Reif Margit, Spitzer Riza.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett *Takách Ilonka*, *Keszthelyt*, kinek a jutalom-könyvet (*Virágcsokor*, emlékül jó gyermekek számára gyűjtötte *Füssy Tamás*), a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »*Kis Lap*« L. köt. 8-dik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Jekelfalussy Gizike, báró Eliatschek Virika és Edika, Steiner Jani, Bayer testvérek, ifj. Boróczy Lajos, Fischl Izabella, Szőke Miczi, Vágó János, Glück Ottó, Peláthy Gyuricza, Koss Zsigmond (minden lap kiadó-hivatala csak a maga dolgát intézi, kívánságoddal tehát fordulj annak a másik lapnak a kiadó-hivatalához, mely bizonyosan teljesíteni fogja. *F. b.*), Jurenák Dénes, Behr Hildika, Schwartz Sándor (hiányosan; mi az a »Tény?« *F. b.*), Szilasi Erzsé, Platzner Vilma és Ella (Vilmának az írása ellen nem csak kifogás nem lehet, hanem inkább még csinosnak is mondható; de különben nem is kívánok én szép írást, mert az nem mindenkinek adatott; csak tiszta, gondos, rendes írást kívánok, ezt pedig mindenki teljesítheti, aki írni tud; a ti leveletek is egészen megfelelné, csak a papíros egyik tépett, rojtos szélét köllött volna egy olló-nyisszantással simára vágni. *F. b.*).

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kövér Paula. A fáradozásnak volt eredménye. Szindarabot már ebben a számban kaptok. Az árnyképeknek is lesz tán folytatásuk. — **Schweitzer testv.** Lehet. — **Molnár Ferike.** Sokszor kijelentettem már, hogy nem követelhetek mindnyájatoktól szép írást, de igenis tisztát és rendeset. — **Schönberg Irénke.** Ez már valami, hogy édes atyád is szívesen olvassa a »*Kis Lap*-ot. — **Gaal Jenő.** Kedvesen fogadom hű ragaszkodásod nyilvánítását. — **Augustin Gizé.** A közlemény kedves. *Ki* az az *F.*, aki írta? Ezt tudnom kell. — **Meisel Vilma.** A leveled bal sarkában van két nyomtatott német sor, amelyen elűnődtem. Eddig azt hittem, hogy Szlanicza Árva vármegyében, tehát Magyarországon van. De azok a sorok arra tanítottak, hogy Szlanicza valahol Hannoverában van. Nem sok helyet foglalna pedig el, ha az a két német sor magyar fordításban is ott volna azon a papíroson. Apróságokban is mutassuk ki magyar voltunkat. Épp ezen a héten kaptam a távol kicsi Dániából levelet, melyen a német firma-sorok fölött ott állt a dán czím is. Így tegegyenek a magyarhoni kereskedők, gyárosok és iparosok is. Ez persze nem téged illet. Akit illet, az, ha megmutatod neki üzenetemet, bizonyára ilyen értelemben fog változtatni a dolgon. — **Scheiber Lilla.** Ugyan-ez az üzenet szól neked is, aki Steinamangerből küldtél nekem levelet. Ez a Steinamanger szintén nem Hannoverában van, lévén annak becsületes magyar neve Szombathely. — **Kárpáthy Julia.** Roszesont Ferke tán nem létezik. De Roszesont Ferkék bizony léteznek. És ezek egyikéről mesélt kedvesen ti nektek már több ízben Ida néni. Az egyik rejtvényed megjelent. — **Gervay testv.** Reményem, hogy jól sikerült a multság. — **Oszkár bácsi.** A szép hazafias költemény méltó díszben fog megjelenni a »*Kis Lap*« ünnepi számában. — **Hj. Rapaics Romeo.** Kettejét közlöm. A 2-ik és 5-ik nincs áttekinthető világosságban leírva. — **Irinyi Szabolcs és Csaba.** A másodikát. — **Grubits Mariska.** Örültem soraidnak, pedig ugyancsak peccétesek! Hát még hogy örültem volna, ha tiszta sorokban fejezed ki, hogy mennyire kedveled a »*Kis Lap*«-ot! — **Graner testv.** Tárt ajtót és szívet fogtok találni. — **Kreibik Sándor.** Megjelent. — **Pleininger Hilda.** Igazi részvétellel olvastam soraidat s örömet szerezni veled, ha mielőbb egészséged jobbra fordultáról értesítenél. Kérésedet nyomban teljesítettem. — **Fenyéri Ibolyka.** Mint a hármas virág, olyan a te kedves levélkéd. Nem csak a magad, de még asszonyka nénéd s az édes kis Editke szeretetét is nyújtod felém levélkédben. Mind hármatokat szívből köszöntelek. — **Szász Lujza és Károly.** Nagyon könnyű, de hibás is. Latinban *c* az *e* vagy *i* előtt nem *k*, hanem *cz*; míg *ö* és *k* elő nem fordul ebben a nyelvben. Ha jövőre csináltok ismét »római leletet«, számot ves-

setek ezekl
és Piroksa
fordul az
többé. — S
Weisz Béli
korán intéz
Ha véletlen
végett, hog
az üzenget
el. Pedig a
mal közölt
bácsihoz»,
meki fül
Írásodat ne
Te a »*Kis*
kéred. Akk
len meg,
mint te me
hetett. Nyi
bizony ké
Az az évt
benn fogla
s kétes az
dulja a *ki*
siteni. Té
emlékezést
Fáy testv
levelet ír
Bodrossy
rását meg
zatra szor
biek soráb
szerkesztő
nagy küll
szem előtt
Fejérvárt
burgnak v
a németor
német, oly
vár? — H
ditva, job
nia. Soksz
a Forgó k
onnan huz
Mit üzen
kérdesz t
amire szü
mert ezt
ezéltalan
és László
hoz» képe
tása a »*T*
rajta ann
históriát
dottam a
szélső koc
föl értelm
érthetle
hogy a sz
Loránt E

setek ezekkel a szabályokkal. — **Hecht Margit és Piroska.** Az olyan kép-rejtvény, amelyben előfordul az *orr*, *sz* és *ág*, már nem is rejtvény többé. — **Szinberger Jakab.** Küldeni szabad. — **Weisz Béla.** Kérésed későn érkezett. De ha idejekorán intézed is hozzám: nem teljesíthettem volna. Ha véletlenül csak száz gyermek fordul hozzám a végett, hogy telefonon üzenjek neki, csak ezzel az üzengetéssel is egy óránál több idő telt volna el. Pedig az nap este, hogy budapesti kis olvasóimmal közöltem a »*Roszsont Ferke levelét Forgó bácsihoz*«, a 6000 kagylóhoz éppen 12,000 gyermek fül tapadt. — **Kürthy Lajos.** Besoroztam. Irásodat ne porozd be! — **Freudenberg Sándor.** Te a »*Kis Lap*« 49-ik évfolyamának 13-ik számát kéred. Akkor bizony, bár a »*Kis Lap*« régóta jelen meg, Forgó bácsi tán akkora fiúcska lehetett mint te most, s eszerint lapot még nem szerkeszthetett. Nyilván 94-et akartál írni. Ha így van, bizony későskén jutott eszedbe kérni a pótlást. Az az évfolyam, melyben a te elveszett számod benn foglaltatik, csak kötött állapotban kapható, s kétes az is, van-e még belőle? Minden esetre fordulj a *Kiadó*-hivatalhoz; az majd külön fog értesíteni. Tépett papirosra írni hiba. A szíves megemlékezést mindnyájan melegen viszonzozzuk. — **Fáy testv.** Irkából kitépett lapra nem szokás levelet írni. — **Klein Arthur.** Meg fog jelenni. — **Bodrossy Erzsí.** Ha a munka fordítás, annak forrását meg köll nevezni. A kétféle kézirat magyarázatra szorul. — **Silberberg testv.** Nyilván a későbbiek sorában jelen meg. A hiányzó számot nem a szerkesztő, hanem a *Kiadó*-hivatal küldi meg. Ez nagy különbség, amit mindnyájatoknak jó lesz szem előtt tartani. A lev. lapotok bélyege *Székes-Fejérvárt* mutat, a hely neve meg *Stuhlweissenburg*nak van oda nyomtatva. Hogy kerülhetett az a németországi lev. lap, melyen még a cím is német, olyan tőzs-gyökeres városba, mint Sz. Fejérvár? — **Herzfeld Paula.** Ami németből van fordítva, jobbára nagyon ismeretes. — **Adler Stefania.** Sokszor el volt már mondva, hogy a nevek a Forgó bácsi kucsmájába kerülnek s egy fiúcska onnan huzza ki a nyertes nevét. — **Réthy Mariska.** Mit üzenjek neked kis lányom, ha semmit sem kérdezel tőlem? De ha kérdezel is, olyat kérdezz, amire szükséges vagy legalább érdemes felelnem, mert ezt a szükre szabott helyet nem szabad ám czéltalan fecsegéssel telefirkálni. — **Ordódy Irén és László.** A »*Roszsont Ferke levele Forgó bácsihoz*« képekkel fog megjelenni, valamint bemutatása a »*Telefon Hírmondó*« felolvasó termékének s rajta annak a jelenetnek, midőn az említett víg históriát sok ezer kis olvasónak élő-szóval mondtam a fülébe. — **Patterson testv.** Hiszen csak a szélső koczka-sorok, a fekvő s a merőleges tüntetnek föl értelmet, míg a 2-ik s a többi kereszt-sor csak érthetetlen szókat mutat. — **Piller Géza.** Derék, hogy a szerencse még az izlésednek is kedvezett. — **Loránt Ella.** A fölvetett névben többet leltél kel-

letinél, mert az *s*-sel kezdődő szavakat is befoglaltad, holott a »Magyarország«-szóban önálló *s* bötü nem is foglaltatik. Különben a rejtvényed meg sincs szerkesztve. A »*Kis Lap*« köteteiben pedig számos mintára lelsz, hogy is kell az ilyesmit megcsinálni? — **Belák Stefania.** Az Ordódy testvéreknek szóló üzenetből te is érthetsz. — **Ludihár Carola.** Bizony, 28 esztendő s időt emleget a te jó mamád. Leveled most is örömmre szolgálna, ha azt nem irnád benne, hogy édes anyád szenved. — **Herczeg Ilonka.** Ha nem szeretted, hogy a czimzalagon a neved előtt ott legyen a »kisasszony«, ird meg a *Kiadó*-hivatalnak, mert ez arra tartozik. — **Kálvin Erzsike.** Olyanforma német gyermek-újságot, mint a »*Kis Lap*«, nem ismerek. De nyilván van s ha valamely fővárosi könyvkereskedéshez fordulsz, az utba is igazít. — **Jurenák Feri.** Ahhoz képest, hogy csak két hónap óta irsz, irásodat valóban dicsérhetem, s írásoddal magadat is, akinek iparkodását örömmel tapasztalom. — **Horovitz Gizella.** Hogyan tudjam én a sok gyermek közül: kinek az apja pap? Ilyen nyomon nehéz lesz levelező pajtást találnod. — **Winkler József.** Jó, de könnyű. — **Paller Fánika.** Ügyes. Sorát várja. — **Sziczuli, Piczuli, Miczuli, Cziczus, Piczus** s több efféle tulságos és csak a legszűkebb családi körben járatos becézgetésű neveket nem fogadhatok be. Elég kényeztetés, ha Erzsébet: *Erzsike*, Anna: *Pannika*, János: *Jani* v. *Jancsi* s így tovább. Ezen a határon túl nem megyek. — **Lajos (Szász város.)** De hát ki ön s ki az ön öcsse? — **May Kata.** Ha Forgó bácsinak szántad, mért nem Forgó bácsihoz czimezed? Ez csak egyszerű? Ha a találos meséid még máshol nem jelentek meg s a magad elme-szüleményei, szívesen közlöm. Várom válaszódat. — **Gervay testv.** A csillagosat nem érthettem meg. A másik olvashatatlan. — **Königstein Margit.** Csak a rajz ügyességében gyönyörködtem. Magukat a feladványokat minden nagyobbacska czicza már kitalálja. — **Müller Miczi.** Hiszen nem cziczáról olvastam én! — **Esztergomi bélyeggel** jött lev. lapon a megfejtés alatt nincs név. Ki küldte? — **Bruck Juliska.** Ha nem tartol magad hibásnak, akkor nem is téged illetett az. Az álnév, mint a hurezos ruha vagy frakk, nem való gyermeknek. Csak írj a magad nevéen. — **Ifj. Röck Gyula.** Már minden képzelhető formában jelent meg. A tiedben is. Egyebet válassz. — **Marczali testv.** Már előttem is sok, sok gyereknek jutott az eszébe s meg is jelent a »*K. L.*«-ban. Aztán ne a havas Karácsonyra gondolatok most, hanem inkább a bárkás, virágos Husvételra. A kedves hírnek megörvendtem. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

St. E.-nek mód nélkül hanyagon irt levele nem jöhet tekintetbe. Az újabb belépett kis olvasók

között sokan lehetnek, akik még nem tudják: mennyire megkövetelem én azt, hogy a levél, melyet hozzám intéznek, minden tekintetben feleljen meg a tisztaság és tisztesség törvényeinek. Nem tiszta és nem tisztos pedig az olyan levél, mely pecsétes, poros, rojtos szélű papírosra van írva kusza betűkben. Nem mindenki tud szép betűt, de mindenki szerkeszthet takaros levelet.

Ez okból, s mert nem volt foganatja többszörös intésemnek, figyelmen kívül maradnak a következők: *K. L., K. A., F. V., P. Gy., W. Sz., V. testvérek, K. E.*

KIS ÉRTESETŐ.

Ami ellen 25 év óta folyton szabódom: végre mégis beleestem — t. i. közlöm a »*Kis Lap*«-ban arcképemet.

De nem ám a mellény-kivágásba csusztatott jobb kézzel s az asztalra támaszkodó bal kézzel, festői tétlenségben; hanem munkában.

Nem az író-asztalomnál, hiszen arcomnak csak a felét látnátok — hanem felolvasó helyzetben, midőn közlöm veletek *Roszsont Ferke levelét Forgó bácsihoz.*

Legtöbb budapesti olvasóm hallotta is, mert ez idő szerint 12.000 hallgató kagylója van a »*Telefon Hirmondó*« beszélő újságnak. De a sok vidéki lánykának, fiúcskának, akik épp oly hiveim nekem mint a fővárosiak: azoknak nem jutott.

Hogy kártalanítsam őket: számukra lerajzoltattam a központi felolvasás jelenetét, amint egyszerre 12.000 fül hallotta beszédemet. Ezzel együtt a »*Telefon Hirmondó*« egyéb csodáinak leírását is közlöm majd veletek rajzban és szóban.

S hogy ezt a vállalkozásomat méltóan tetőzzem be: ugyan-akkor megindítom a *Roszsont Ferke* kalandos leírásait, szintén rajzok díszében. Akik már hallották a multkor, azok tán még szivesebben fogják majd olvasni.

Ez a minden esetre érdekes kép- és czikk-sorozat még ebben a hóban lát napvilágot.

Reményilem, szivesen fogadjátok.

Ölel mindnyájatokat

1896 márczius 10.

Forgó bácsi.

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

április—decemberi folyamára.

FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük e hó végével lejár, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A »*Kis Lap*« most folyó I. kötetének a jövő évnegyedre eső része számára az értékes és vonzó közlemények gazdag sorozata van előkészítve. „*Omas és Lalla*“ című rendkívül érdekes, hosszabb kalandos elbeszélés mellett kisebb beszélek, szindarabok és mesék lesznek ezen túl is minden számban: folytatjuk a „*Képek a magyar nemzet történetéből*“ című, nagy tetszéssel fogadott sorozatot; minden szám közöl költeményeket s a mulatságos órákat szerző »*Büvészet*« rovata is folytatást nyer, új játékok is fognak következni. A rendes régi rovatok természetesen továbbra is fennmaradnak.

A »*Kis Lap*« összes közleményei, mint eddig is, **művészi rajzok** kíséretében fognak megjelenni s ezentul is minden két hétben **színes műmelléklet** lesz a laphoz mellékelve.

A »*Kis Lap*« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetések, legcélszerűbben postautalvánnyal, a »*Kis Lap*« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „**KIS LAP**“ kiadó-hivatala.